

1

“Det er lige herovre,” sagde den gamle mand og skubbede en grangren til side.

William Wisting fulgte efter ham ad den smalle sti, som var godt i gang med at gro til. I udgangspunktet havde han forestillet sig, at hele den her tur var spild af tid, men noget sagde ham, at det, der ventede inde i skoven, hang sammen med den sag, som dominerede dagens avisforsider.

Han vendte sig mod Nils Hammer for at sikre sig, at kollegaen fulgte efter. Den store politimand prustede tungt i varmen, og små svedperler glimtede på hans pande.

De var kun godt 50 meter fra vejen, men den tætte vegetation havde sluttet sig om dem og lukket alle de vante lyde ude. Wisting fandt sin mobiltelefon frem og tjekkede, at der var dækning hvis nu Ingrid skulle ringe. En grim forudelse nagede ham. Hun burde snart ringe. Give livstegn.

Manden foran dem gik, som om det hastede. Wisting skubbede nogle hængende grene til side og fulgte krum-bøjet med ind mellem træerne, til de næsten ikke kunne se himlen længere. Så åbnede skoven sig pludselig, og de var fremme ved en lysning. Den gamle mand, der havde vist vej for dem, trådte et skridt til side og lod politimændene komme forbi.

Wisting stod og stirrede frem for sig. Et sted knækkede en gren, og nogle fugle lettede. Så blev der stille.

“Min hytte ligger på højdedraget derovre,” sagde manden hæst og pegede. “Lydene herfra har holdt mig vågen den halve nat.”

Wisting mærkede en sveddråbe trille ned ad ryggen. Han løsenede den øverste knap i skjorten og begyndte at smøge skjortearmerne op. Blikket gled hen over den lille eng foran dem.

“Hvad mener I om det?” fortsatte manden, da ingen af politimændene sagde noget.

“Hmm,” svarede Wisting uudgrundeligt. Han lagde hovedet på skrå og betragtede et rektangulært hul, nogen havde gravet midt på den lille eng. Så gik han hen til det for at forvise sig om, at der ikke lå nogen nede i det.

“Hvad var det for lyde, du hørte?” spurgte Hammer.

“Det er svært at forklare.” Den gamle mand fandt en pakke tobak frem fra baglommen. “En slags jamren.”

“Jamren?”

“Ja, jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal beskrive det,” fortsatte manden og lagde tobak i et cigaretpapir. “Først troede jeg, det kunne være fra et såret dyr. Der er mange rådyr her. Men jeg fik ingen ro, så da det lysnede, gik jeg hen for at undersøge sagen og fandt det her.

Wisting lyttede til manden, mens han gik en runde om hullet og bunken med jord, der lå ved siden af. Trækro-
nerne filtrerede sollyset og kastede et ejendommeligt skær over stedet. Så satte han sig på hug og tog en håndfuld jord. Den var tør og sprød efter uger uden regn og havde et rødt skær, der formentlig stammede fra undergrundens høje jernindhold. Der var fodaftryk på jorden efter mindst to personer, men man kunne ikke udlede noget

af dem, udover at det ene par sko var lidt større end det andet.

“Seks fod?” sagde Hammer og nikkede mod hullet foran dem.

Wisting rejste sig og studerede de glatte kanter.

“Nej,” svarede han og børstede jorden af hænderne. “Men dybt nok til at det, du graver ned, aldrig kommer til syne igen.”

Et vindpust fik liv i træerne omkring dem. Wisting løftede blikket og fik øje på en sort fugl, der cirklede over dem.

“En ravn,” forklarede den gamle mand og tændte cigaretten. “De holder til ved Korpås.”

Wisting nikkede og trak notesblokken frem fra brystlommen.

“Du sagde noget om et træ?” spurgte han og så sig omkring.

“Derhenne,” nikkede manden og pegede med lighteren. “Jeg skal vise jer det.”

De gik over mod et gammelt fyrretræ med krogede grene, der stod i udkanten af lysningen. Der var tydelige spor i barken, formentlig af det tov, som der stadig sad rester af.

Wisting greb et par af de tynde tovsumper og lod dem glide gennem fingrene. De var af et eller andet syntetisk materiale og havde et svagt grønligt skær.

“Det ser ud, som om nogen har stået fastbundet, men har formået at slide sig fri,” sagde den gamle mand og tog et dybt sug af cigaretten. Det knitrede i den tørre tobak.

“Lå der noget tov tilbage på jorden, da du var her første gang?” spurgte Wisting. “Du har ikke fjernet noget?”

Manden rystede på hovedet. Wistings blik gled rundt i omgivelserne og standsede op lige foran Hammers fødder. Kollegaen fulgte hans blik, der var rettet mod en lille, død skovmus.

“Ad,” sagde han og sparkede til den med skosnuden.

Wisting bøjede sig ned og så nærmere på den. Så rettede han sig op igen og lod blikket glide videre. Han trak på skuldrene og vendte sig igen mod den gamle mand.

“Det her sted ligger temmelig øde,” begyndte han. “Skal man ikke være temmelig stedkendt for at finde denne eng?”

“Der kommer næsten ingen her,” bekræftede den gamle mand. “I hvert fald ikke nu, midt om sommeren. Om efteråret er det anderledes, for der er mange svampe her, men nu er her fredeligt. Normalt, i hvert fald.”

“Så du har ikke set nogen?”

Den gamle mand rystede igen på hovedet og tog cigaretten ud af munden. Han kneb gløden af med tommel og pegefinger.

“Det kan selvfølgelig bare være nogen drengestreger,” begyndte han. “Ungdommen finder jo på så meget sært, men så tænkte jeg på den her håndboldpige, der er forsvundet.”

Wisting nikkede. Han havde tænkt det samme.

Wisting spændte sikkerhedsselen med en tænksom rynke i panden.

Der var gået to dage, siden Kajsa Berg forsvandt. En uge efter at hun fyldte tyve. Et år efter at hun var kommet til byen.

Trods sin unge alder havde hun markeret sig kraftigt på håndboldbanen. Ikke bare i Larvik Håndboldklub, men også på landsholdet. Med sit gode humør og sine æblerøde kinder var hun hurtigt blevet en mediedarling.

I dag undrede alle sig over, hvor hun kunne være.

Tirsdag 18. juli var hun gået fra lejligheden i Langestrand for at træne i Spenst fitnesscenter. Det var en spadseretur på to minutter, men et eller andet sted på den korte vej var hun forsvundet sporløst.

“Tror du, den var tiltænkt hende?” spurgte Hammer og rev Wisting ud af sine tanker.

“Hvad?”

“Graven.”

Hammer speedede op for at nå ud før en bil, der trak en campingvogn efter sig.

“Tror du, den var tiltænkt Kajsa Berg?” fuldførte han.

Wisting tog sig god tid til at svare.

“Så havde hun vel ligget i den.”

“Vi lader den altså bare være? Afspærrer ikke stedet og sender ikke Mortensen derhen med hans udstyr?”

“Ikke endnu.” Wisting drejede på nogle knapper på instrumentbrættet, så kølig luft blev blæst lige mod hans ansigt. “Ikke før vi er sikre på, at der faktisk findes et gerningssted.”

De sad i tavshed. Wisting stirrede ud på de bølgende marker, hvor vandingsanlæggene kørte på fuldt tryk.

“Fandens, så varmt der er,” klagede Hammer og brød stilheden. Han pegede på det digitale termometer under speedometeret. “28 grader!”

Wisting gav ham ret og lænede sig frem for at skrue op for radioen, da nyhederne begyndte.

“Politiet i Larvik har stadig ingen spor af den savnede håndboldspiller Kajsa Berg,” fortalte nyhedsoplæseren. *“Der ledes nu på anden dag med hunde og eftersøgningsmandskab fra Røde Kors i det boligområde, hvor hun sidst blev set for to dage siden. Politiet overvejer løbende at udvide eftersøgningsområdet.”*

Wisting slukkede, da der blev stillet om til en udsendt reporter.

“Kør hjem til hende,” bad han Hammer.

“Hjem til Kajsa Berg?”

“Ja.” Wisting sukkede, strøg sig over kinden og mærkede nogle skarpe skægstubbe, han havde misset. “Et eller andet sted må der findes et spor, som kan sige os, hvor hun er blevet af.”

Bygningen, Kajsa Berg boede i, havde huset den sidste købmand i Langestrand, inden den også blev lukket. Nu havde en efterkommer af købmand Myhre renoveret den gamle bygning og lavet lageret og det gamle bageri i kælderen om til en lejlighed, mens han selv rådede over de to øverste etager.

“Det er tredje gang, politiet er her,” oplyste Stig Myhre.

Husværten var en lavstammet mand med gråt hår, der hang livløst ned over ørerne. Næsen havde et knæk ved roden, som om han engang havde brækket den.

“Første gang for mig,” sagde Wisting og smilede forsonende, mens købmandsmanden rodede med låsen i døren.

“Men I ved ikke mere?” fortsatte husværten og slog døren op. “Om hvad der er sket med hende?”

“Nej,” svarede Wisting og tog nøglen ud af låsen. “Vi kommer ind forbi dig bagefter.”

“Endnu flere spørgsmål?”

“Du har sikkert svaret på de fleste af dem allerede, men jeg vil gerne tage dem en gang til med dig.” Wisting fastholdt mandens blik. “Du er den sidste, der så hende ...”

... i live, havde han nær tilføjet, men tog sig i det. Endnu vidste de ikke, hvad der var sket. Endnu var der håb, tænkte han og gik ind.

Meget af den oprindelige stil var bibeholdt og gav rummene et råt præg. Væggene var pudsede, hvidmalede mursten med et skelet af brunbejdsede træbjælker. I loftet hang der spots i wirer. Det slog ham, at lejligheden virkede besynderligt tom, nærmest nøgen. Nogle papkasser stod op ad den ene langvæg, som om Kajsa Berg aldrig var flyttet ordentligt ind og havde fået gjort lejligheden til et hjem.

Wisting stillede sig midt i stuen. Den havde to store vinduer, der vendte mod sydøst. De var netop så høje, at man kunne hvile armene på karmen og se ud over hustagene, der lå som trappetrin ned mod søen.

I den anden ende af rummet var der et køkkenbord. Der stod et tomt mælkeglas og en tallerken fra morgenmaden med en halv skive brød på. Noget kødpålæg var tørret ind og bukkede op i siderne. En flue lettede, og et øjeblik fyldte den luften med en summen, inden den satte sig igen.

Ellers var der ryddeligt og rent.

Rummet var domineret af et reolsystem ved væggen med et fjernsynsapparat, der var omkranset af flere hyldemeter med DVD-film.

På stuebordet stod der en vase med en enkelt vissen rød rose og et fad med frugt. Bananerne var begyndt at få brune pletter.

Der var et kort fæstnet til rosen. Wisting gik hen og så på det. På forsiden var der en tegning af et bankende hjerte. På den anden side var der en færdigtrykt, klichefyldt tekst om kærlighed.

“*Din Kristoffer,*” læste Wisting højt.

“Hendes kæreste,” oplyste Hammer og tog et æble fra fadet. “Kristoffer Berven. Vi bør vel snart tage en snak med ham,” fortsatte han og tog en bid af æblet.

Wisting nikkede. Han måtte skubbe tankerne om Ingrid til side og få greb om den her sag. Som situationen var nu, lod det til, at alle andre havde større indsigt i sagen end ham selv, der trods alt skulle lede den.

“Hun var interesseret i film,” sagde Wisting højt til sig selv og gik over til reolsystemet. Han bed mærke i, at han omtalte Kajsa Berg i fortid.

“Hvad forventer du egentlig at finde her, som Torunn eller Espen ikke allerede har fundet?” spurgte Hammer.

“Det ved jeg ikke,” svarede Wisting og tog en sort notesbog, der lå oven på fjernsynet. “Men jeg må prøve at danne mig et billede af hende for bedre at forstå, hvad der er sket.”

Notesbogen indeholdt en omhyggelig liste over filmtitler og det, der formentlig var en dato for indkøbet af dem. Håndskriften var kantet, og de nedkradsede ord var flere steder svære at læse.

I en kolonne til venstre var hver film nummereret.

“178,” sagde han og trak en tilfældig film ud fra hylden. Den havde et hvidt klistermærke på forsiden med et nummer, der svarede til nummer og titel i bogen.

“Hm?”

“Hun har 178 film.”

Wisting lagde bogen fra sig oven på reolsystemet og fortsatte med at studere rummet.

“Det er meget mærkeligt.” Hammer bed højlydt og smaskende i æblet. “Ikke filmene, men at hun bare forsvinder. Hun er ung, har sunde interesser, sunde vaner og sunde venner. Veltrænet, succesfuld på håndboldbanen, orden i økonomien, en ordentlig kæreste. Hun er simpelthen bare ikke typen, der pludselig stikker af.”

Wisting lod blikket glide hen over en af væggene, hvor der hang billeder af holdet og nogle af holdkammeraterne.

“Det er det, der bekymrer mig,” sagde han og gjorde ophold ved et billede af Kajsa Berg og en pige i samme klubdragt. De stod ude i regnvejret og holdt om hinanden, mens de lo til fotografen. Kajsas kortklippede sorte hår lå tæt ind til hovedet på grund af regnvandet, som fortsatte videre ned over ansigtet. Alligevel lo og smilede hun. Helt ubekymret.

“Fra nu af efterforsker vi forsvindingen som en forbrydelse,” fortsatte han. “Ikke bare at hun kan have været ude for en ulykke, men at nogen har gjort hende noget.”

Hammer skulle til at sige et eller andet, men snublede over en skål med kattermad for foden af køkkenbordet. Tørfoder trillede ud på gulvet og knasede under hans fødder, da han gik videre.

“For helvede,” udrød han og forsøgte at skrabe de tørre stykker sammen i en bunke med fødderne.

Wisting vendte ryggen til ham og gik ind i soveværelset. Det var enkelt og ryddeligt og lige så lyst som resten af lej-

ligheden. Sengen var bred med plads til to, men der var kun én dyne, som lå rullet sammen i fodenden. På væggen hang der flere billeder fra håndboldbanen.

Wisting satte sig på sengekanten og trak natbordsskuffen ud. Mere end 25 år i politiet havde lært ham, at det var der, folk sædvanligvis opbevarede deres hemmeligheder. Deres mest personlige ejendele, som de ikke ønskede, at andre skulle se eller vide noget om.

Han vidste, at Torunn Borg og Espen Mortensen havde gennemgået lejligheden dagen før uden at finde noget interessant. Alligevel sukkede han misfornøjet, da han åbnede skuffen og så, at den ikke indeholdt andet end nogle hårelastikker, en fugtighedscreme, en læbepomade og en æske pastiller.

“Her er hendes dagbog,” råbte Hammer ude fra køkkenkrogen.

“Dagbog?” gentog Wisting og rejste sig brat.

“Den lå oven på køleskabet,” forklarede Hammer. Han stillede sig i døråbningen til soveværelset og bladede i en lille notesbog med spiralryg.

“Ikke særlig spændende,” konkluderede han hurtigt og rakte bogen til Wisting. “Der står kun, hvordan og hvornår hun har trænet.”

Wisting overtog bogen og bladede den hurtigt i gennem. For hver dag var der gjort notater om træningstype, hvor meget, hvor langt, hvornår, og hvordan hun følte sig. Sidste notits var fra mandag 17. juli, dagen inden hun forsvandt: *8 x 3 minutter med intervaltræning i Bøkeskogen sammen med Mina. Kunne stadig mærke middagen med Kristoffer i går. Mina tog teten på de sidste tre etaper. Afsluttede med svømmetur i Farris – vandet mindst 25 grader. Skønt. I morgen bliver det styrketræning.*

“Hvem er Mina?” spurgte Wisting.

“Mina Kopstad,” svarede Hammer. “Følger du ikke med? Den nye målmand i Larvik.”

Wisting rakte træningsdagbogen til Hammer: “Hende bør vi tale med.” Han sukkede. “Vi bør tale med alle på holdet.”

Lejligheden kunne ikke fortælle mere. Der var intet, der gav dem nogen ledetråde eller spor.

Wisting lukkede døren og drejede nøglen om, og i det samme ringede hans mobiltelefon. Han tænkte straks på Ingrid, men displayet viste, at det var hans far, der ringede. Det gjorde ham ikke mindre urolig. Han fik et stik i brystet, hver gang faren ringede. Farens pludselige sygdom var kommet brat og uventet. Han havde altid været sund og rask og havde gennem 40 år som læge kun haft en dag eller to med sygefravær. Blodproppen kom uden varsel ved påsketid. Den havde været relativt lille og ikke forårsaget de store skader, men havde tydeligvis gjort faren deprimeret og ængstelig for at være alene.

“Kommer du en tur forbi i dag?” spurgte faren.

William nølede med svaret.

“Det passer lidt dårligt i dag,” svarede han undvigende, mens de gik tilbage mod bilen.

“Er det den her sag med håndboldpigen?” spurgte faren. Han havde altid vist interesse for de sager, Wisting arbejdede med. “Er det blevet en kriminalsag?” spurgte han videre, inden Wisting kunne nå at svare.

“Hun er ikke blevet fundet endnu,” smilede Wisting. “Jeg er hjemme hos hende nu.”

“Nå, ja. Så skal jeg ikke forstyrre.”

“Du forstyrrer ikke,” forsikrede Wisting. “Jeg vil prøve at nå forbi dig et smut i morgen.”

“Gør det.” Faren virkede allerede i lidt bedre humør ved udsigten til besøget. “Har du forresten hørt noget fra Ingrid?”

“Ikke endnu.”

“Burde hun ikke snart ringe?”

“Det burde hun,” indrømmede Wisting og afsluttede samtalen med endnu en forsikring om at prøve at nå forbi dagen efter.

For to år siden havde hans kone fået orlov fra sin lærerstilling og var rejst til Zambia for at deltage i et undervisningsprojekt specielt rettet mod unge kvinder. Nu var hun blevet bedt om at krydse grænsen til Angola i forbindelse med et bistandsprojekt i samarbejde med Flygtningehjælpen, som bestod i at distribuere undervisningsmateriale og lærervejledning til folk i flygtningelejre. Det var en slags studietur for at se, om andre afrikanske lande også kunne drage nytte af ordningen. Ingrid skulle rejse sammen med to andre i bil og samtidig opleve lidt af Afrikas vildmark. Turen var på over 2.000 kilometer. Wisting brød sig ikke om det. Landet havde været hærget af krig og konflikter i over 40 år.

Han sukkede og lagde telefonen tilbage i lommen. Et øjeblik stod han og så ned ad den gade, som Kajsa Berg måtte være gået ad. Han følte behov for at koncentrere sig og samle tankerne om efterforskningen.

“Jeg afleverer nøglen og tager en snak med husværten,” meddelte han og nikkede mod huset. “Og så spadserer jeg tilbage til politistationen bagefter.”

Nils Hammer spyttede og satte sig ind i bilen.

“Lav en aftale med Kristoffer Berven,” vedblev Wisting. “Få ham ind i løbet af i aften. Både ham og den her håndboldveninde.”

Hammer nikkede som svar og startede bilen. Wisting fulgte den med øjnene, inden han gik ind og bankede på hos Stig Myhre.

“Fandt I noget?” spurgte husværten uden at gøre mine til at byde Wisting indenfor.

“Nej,” svarede Wisting. “Kan du fortælle om, da hun gik herfra i tirsdags?”

“Jo, altså,” begyndte Myhre. “Det var tilfældigt, at jeg stødte på hende. Jeg var i gang med at trække haveslangen rundt om huset for at vande.”

“Og da var klokken elleve?” afbrød Wisting og bladede i sine notater.

“Ja, det vil jeg tro. Det var i hvert fald ved at være tid til, at jeg skulle ind og have mig en bid mad.”

Wisting nikkede som tegn på, at manden skulle fortsætte.

“Hun kom ud af lejligheden, smilede og sagde hej. Jeg smilede tilbage og sagde også hej. Hun bemærkede noget om, hvor tørt det var, og jeg sagde et eller andet om, at man næsten snart måtte håbe, at der kom noget regn.”

“Sagde hun noget om, hvor hun skulle hen?”

“På en måde,” svarede Stig Myhre, idet en sort og hvid kat smøg sig mellem hans ben og ud på plænen. “Hun havde en sportstaske med, og jeg spurgte, om hun virkelig orkede at træne i den varme. ‘En dag uden træning er en dag uden mening,’ svarede hun.”

Wisting nikkede og fulgte katten med øjnene. Det stemte med det, de vidste om hendes rutiner. Fire gange om ugen tog hun i fitnesscenter midt om dagen. Det lå kun nogle få hundrede meter fra lejligheden.

Så fik han et indfald.

“Er det hendes?” spurgte han og nikkede mod katten, som løb i ring på græsset på jagt efter sin hale.

“Nej, det er min.”

“Hvor er Kajsas kat?”

Stig Myhre betragtede Wisting.

“Det spurgte hun også om,” sagde han. “Hun spurgte, om jeg havde set Nille. Hun bad altid mig om at passe den,

når hun var af sted til kampe eller turneringer. Men nu jeg tænker over det, har jeg ikke set hendes kat i flere dage. Det er egentlig mærkeligt. Den plejer at holde sig i nærheden af huset.”

Wisting stod og overvejede, om den forsvundne kat kunne have betydning for sagen.

“Og så var der endnu en ting,” fortsatte husværten. “Jeg kommer i tanke om det, nu hvor du nævner katten. Hun kaldte på den, men gav hurtigt op. Så gik hun ud på vejen, men vendte tilbage og låste sig ind igen. Jeg stod henne ved rosenbuskene. Hun var kun indenfor et minuts tid og kom så ud igen.”

“Som om hun havde glemt noget?” foreslog Wisting.

“Ja, præcis,” sagde Myhre. “Hun stoppede noget ned i tasken, kastede den over skulderen og gik. Det var det sidste, jeg så til hende.”

Katten var tilbage i døråbningen og stangede kælent hovedet mod husværtens lægge. Stig Myhre var i et par brune sandaler. Huden på hans fødder var tør og hård med små sprækker. Inde i hans gang stod der et par kondisko. De var for små til, at Myhre kunne passe dem.

“Bor du alene?” spurgte Wisting.

“Ja,” bekræftede Myhre, men Wistings nysgerrige blik fik ham til at tilføje: “Netop nu har jeg dog min nevø på besøg.”

Wisting lagde automatisk sit ansigt i spørgende folder.

“Har han været her længe?”

“En uges tid,” svarede Myhre nølende. “Men han holder sig mest indenfor,” skyndte han sig at sige.

“Er han inde nu?”

“Faktisk ikke. Han er taget ud for at bade.”

“Hvor gammel er han?”

“Hør lige,” sagde Myhre. “Jeg kan godt forstå, at han kan

være interessant for jeres efterforskning, men den dag Kajsa gik herfra og forsvandt, lå han faktisk og sov. Han har ikke noget med det her at gøre.”

Wisting smilede afvæbnende.

“Hvad hedder han?”

“Martin Ekdal.” Stig Myhre sukkede opgivende. “Han er søn af min søster i Skien. Bliver 22 til efteråret.”

“Havde han og Kajsa nogen ...”

“Nej,” kom det resolut fra Myhre. “Martin holder sig mest indenfor. Han har gæsteværelset ovenpå med en lille stue og et badeværelse. De har knap nok mødt hinanden.”

Wisting forsøgte at hale flere oplysninger ud af husværten, men intet af det var af betydning. Han fandt et visitkort fra sin tegnebog og rakte det til manden. Det var noget nyt, de var begyndt med i politiet. I begyndelsen havde han været skeptisk over for at bruge de små kort med navn og telefonnummer, men efterhånden havde han erfaret, at de var temmelig praktiske.

“Ring til mig, hvis du skulle komme i tanke om noget,” bad han.